

ske råstoffer. Man kan således sagtens forestille sig, at staten, som allerede i skrivende stund skønnes at have ydet ca. 150 mia. kr. til Grønland siden 1953, vil skulle yde yderligere 60-70 mia. kr. inden det år, hvor Grønlands Selvstyre vil kunne bringe bloktilskuddet ned på 0 kr. Det er væsentligt at understrege, at staten i den foreliggende aftale ikke får del i eventuelt udbytte, men alene slipper for at betale en del af bloktilskuddet.

I forbindelse med det fastlåste bloktilskud forekommer det os ganske særlig urimeligt, at selv i tilfælde af grønlandsk vækst, som ikke har med råstoffer at gøre, eksempelvis som følge af en øget produktion, vil bloktilskuddet stadig forblive uændret.

Yderligere skal bemærkes: Det er vores opfattelse, at der i forbindelse med Grønlands overgang til selvstyre, så længe statsmidler er i spil, bør sikres en langt mere effektiv kontrol med den grønlandske forvaltning af statsmidler.

Den indlysende model ville være, at Statsrevisionerne og Rigsrevisionen bliver berettiget til at revidere det grønlandske selvstyre og den grønlandske forvaltning på samme måder, som danske myndigheder er undergivet revision. Den grønlandske uvilje over for denne løsning under, idet det er en fantastisk effektiv måde at beskytte sit samfund mod uønsket korrupsion og misbrug af offentlige midler på, hvorfor man selvfølgelig burde modtage tilbuddet. Grønlands styres afvisning af dette generøse tilbud finder vi er med til at øge mistilliden til Grønlands styre og derved svække rigsfællesskabet.

I § 7 hedder det: »Indtægter fra råstofudnyttelse i Grønland tilfalder Grønlands Selvstyre.«

Det har forbavset os, ja ligefrem chokeret os, at samtlige øvrige medlemmer af den danske delegation – herunder de borgerlige regeringspartier, Venstre og Det Konservative Folkeparti – har kunnet acceptere dette forhold vedrørende ejendomsretten og således klart ikke har handlet i overensstemmelse med Danmarks interesser. Det burde nemlig være evident, at Danmarks Riges undergrund som en selvfølge tilhører Danmarks Rige, og at alle borgere i rigsfællesskabet får del i de værdier, der måtte findes i undergrunden. Sådanne forhold er det sig jo eksempelvis allerede, når det gælder de værdier, der hentes op fra Danmarks undergrund, og de værdier, som skabes af danske borgere, og som solidarisk år efter år videregives til Grønland, hvilket bl.a. kommer

til udtryk i forbindelse med de milliardstore subsidier i form af bloktilskud, der årligt tilføres Grønlands hjemmestyre.

Store subsidier blev også forud for hjemmestyret overført fra Danmark til Grønland i årene mellem grundlovens vedtagelse i 1953, som gjorde Grønland til en integreret del af Danmark, og 1978, hvor Grønland besluttede sig for hjemmestyre.

Også i årene frem til 1953, mens Grønland endnu havde kolonistatus, overførtes meget store subsidier fra staten til Grønland. I alle årene, som det klart og tydeligt fremgår af DIIS-rapporten fra 2007 (»Afvikling af Grønlands Kolonistatus 1945-54 – En historisk udredning«), har Danmark på intet tidspunkt i historien profiteret af Grønland, som tilfældet ellers normalt har været i forholdet mellem koloniherre og koloni.

Danmark har derimod til stadighed uegennyttigt og ihærdigt arbejdet på år efter år at forbedre forholdene for Grønland og for det grønlandske folk. Alene af den grund ville det såvel være unfair som etisk uantageligt, at Danmark ikke i tilfælde af umådelige råstofindtægter fra den grønlandske undergrund skulle få andel i værdierne.

Fra grønlandsk side har der i forbindelse med diskussionerne i Selvstyrekommissionen ofte været henvist til den aftale på råstofområdet, som Færøerne i sin tid fik med regeringen Schlüter. Det er imidlertid vores opfattelse, at Færøerne af mange årsager ikke kan sammenlignes med Grønland. Det gælder selvårenhed, det gælder uddannelsesniveaet, og det gælder de generelle økonomiske forhold.

Yderligere er det vores opfattelse, at man bør lære af historien og ikke mindst af historiens fejltagelser. Således er det vores opfattelse, at den daværende statsminister, Poul Schlüter, ved sin egenrådige beslutning begik en historisk fejl, da han på den måde, det skete på, og uden foregående samfundsdebat kækt disponerede over rigets undergrund.

Daværende statsminister Poul Schlüters disposition blev dengang med god grund efterfølgende bredt kritiseret i den danske offentlighed. Dansk Folkeparti ønsker ikke at være medvirkende til at begå en lignende historisk fejl.

Som det fremgår af statsministerens besvarelse af 21. april 2009 af L 128 spørgsmål 22, 23, 24 og 29 til Udvalget vedr. Grønlandske Forhold, har Danmark i forhold til andre lande i en lignende position indtaget en helt specielt naiv